

Arrest

nr. 201 057 van 14 maart 2018
in de zaak RvV x / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 augustus 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 oktober 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die op 5 april 2014 toekwam op het Belgische grondgebied, legde op 21 november 2014 een aankomstverklaring af, waarbij hij tot verblijf werd toegelaten tot 3 februari 2015.

1.2. Op 24 december 2014 werd A. K. geboren, de dochter van verzoeker en zijn echtgenote V. Y. A. K., die de Nederlandse nationaliteit bezit.

1.3. Verzoeker diende op 26 januari 2015 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) als echtgenoot van mevrouw V. Y., van Nederlandse nationaliteit. Verzoeker zijn dochters A. Z. en A. B. dienden diezelfde dag een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) als bloedverwant in neergaande lijn – stiefdochter van mevrouw V. Y.

1.4. Verzoeker werd in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig van 28 juli 2015 tot 28 juli 2020.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) nam op 15 mei 2017 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris besliste op 29 juni 2017 de in punt 1.5. vermelde beslissing in te trekken. De ingestelde vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest van 16 november 2017 verworpen (RvV 16 november 2017, nr. 195 033).

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 21 augustus 2017 een nieuwe beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Verzoeker werd hiervan op 11 september 2017 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: A.(...)

Voornaam: M.(...)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

+ A.(...) Z.(...) (RR: (...))

+ A.(...) B.(...) (RR: (...))

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewaart het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na een aanvraag van 26.01.2015 in functie van zijn echtgenote, zijnde V.(...) Y.(...) (RR: (...)), van Nederlandse nationaliteit. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Immers, overeenkomstig de gegevens van het rijksregister heeft de referentiepersoon het Rijk heeft verlaten sinds 28.12.2015. Uit het schrijven van de echtgenote van betrokkene dd. 13.07.2016 blijkt tevens dat er geen sprake meer is van een relatie.

Overeenkomstig artikel 42quater, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig artikel 42quater, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 01.03.2016 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten. Immers, overeenkomstig artikel 42quater, §1, derde lid van de zelfde wet dient rekening gehouden worden met de humanitaire situatie van betrokkene. Daarop werden volgende documenten voorgelegd:

-Een kopie van de F-kaart van betrokkene en zijn twee dochters A.(...) Z.(...) en A.(...) B.(...), eveneens van Turkse nationaliteit

-Verblijfskaart van Nederland op naam van betrokkene dd. 22.10.2013, geldig tot 12.10.2018.

-Huuovereenkomst op naam van betrokkene dd. 15.11.2014: het hebben van onderdak is een basisbehoefte, dit element kan geen belemmering vormen om terug te keren naar het land van herkomst.

-Loonfiches bij F.(...) I.(...) op naam van betrokkene voor de periode van 18.01.2016 - 06.03.2016: bij nazicht van het dossier blijkt dat betrokkene momenteel niet meer tewerkgesteld is. Verder kan men stellen dat het hebben van werk geen obstakel vormt om terug te keren naar het land van herkomst. Integendeel, het toont aan dat het voor betrokkene ook geen probleem hoeft te vormen om in het land van herkomst een job te vinden.

-Nederlands paspoort van A.(...) K.(...)

-Schoolbewijs A.(...) Z.(...) dd. 23.02.2016 waaruit blijkt dat betrokkene ingeschreven was als student bij het technisch atheneum (...) te (...) voor het schooljaar 2015 - 2016.

-Schoolbewijs A.(...) B.(...) dd. 16.03.2016 waaruit blijkt dat betrokkene ingeschreven was als student bij het technisch atheneum (...) te (...) voor het schooljaar 2015 - 2016.

Wanneer we de duur van het verblijf in België van betrokkene beoordelen, kunnen we stellen dat dit relatief kort is in vergelijking met de duur van het verblijf in zijn land van oorsprong. Vervolgens kunnen we er ook van uitgaan dat betrokkene nog voldoende banden heeft met zijn land van herkomst om aldaar zijn leven verder uit te bouwen. Wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat het gemeenschappelijk kind, A.(...) K.(...), in Nederland verblijft bij de referentiepersoon. Wat betreft het omgangsrecht/overeenkomst tussen de ouders/gerechtelijke beslissing met het minderjarige kind werd niks voorgelegd. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013). Nergens uit het dossier blijkt aldus dat betrokkene bezoekerrecht zou hebben voor of nog contacten zou onderhouden met A.(...) K.(...); voor zover dit wel het geval zou zijn, dient opgemerkt te worden dat niets hem belet om een regeling te treffen vanuit Turkije, bijkomend zijn er ook geen aanwijzingen in het dossier dat de gezondheidstoestand en de leeftijd van betrokkene van die aard zijn dat ze het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg staan. Tot slot blijkt uit het administratieve dossier dat de economische situatie en de sociale en culturele integratie van betrokkene eveneens het verblijf in België niet rechtvaardigen. Betrokkene blijkt momenteel niet tewerkgesteld te zijn en toon voorts niet aan over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Verder blijkt uit de aangehaalde en besproken documenten dat de sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong/herkomst, niet van die aard zijn dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt.

Wat betreft de twee kinderen van betrokkene, zijnde A.(...) Z.(...) en A.(...) B.(...): gezien de ouder van voornoemde kinderen zelf geen verblijf meer heeft, vervalt hun verblijfsrecht eveneens. Gezien betrokkenen niet over de Belgische nationaliteit beschikken noch kind van een EU-burger zijn, kan een terugkeer naar het land van herkomst geen probleem vormen. Zij kunnen na de terugkeer met hun vader, hun onderwijs verder zetten in Turkije.

Betrokkene kan zich niet baseren op een relatie daar deze beëindigd is. De kinderen van betrokkene kunnen hun onderwijs verder zetten in Turkije.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkenen ingetrokken. De F-kaart van betrokkenen dient gesupprimeerd te worden.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat als een eerste middel van zijn synthesememorie kan worden beschouwd, voert verzoeker de schending aan van "(...) de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. (...)". Verzoeker stelt daarbij als volgt:

"(...)

De beslissing van de verwerende partij is ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig.

Dat verwerende partij stelt dat het verblijf van verzoeker in België niet kan opwegen tegen een verblijf van 40 jaar in Turkije alwaar zijn twee dochters geboren werden en school liepen.

Dat verwerende partij uit het oog verliest dat het centrum van de belangen van verzoeker en zijn dochters in België ligt. Hij is momenteel verwickeld in een Nederlandse procedure om het omgangsrecht

met zijn jongste dochter nl. K.(...) A.(...) te bekomen. De Raad voor Kinderbescherming van Nederland sprak zich, in haar recent rapport, positief uit over een omgangsrecht tussen K.(...) met haar vader. Het is dus waarschijnlijk dat de procedure zal resulteren in een positieve uitkomst wat betreft het omgangsrecht.

Bovendien lopen zijn andere twee dochters al jaren school in België en hebben zij zich volledig geïntegreerd in onze maatschappij. Zij zijn reeds 5 jaar niet meer in Turkije geweest en hebben er dus geen vrienden- en kennissenkring meer. Zij bouwden hier een vrienden- en kennissenkring op, waar zij sterk op steunen en die zij niet willen achterlaten.

Dat verwerende partij stelt dat de economische situatie van verzoeker gebrekkig verliep, daarna volledig stilviel tot hij nu opnieuw werk vond via interim op het ogenblik van de thans voorliggende beslissing. Verzoeker bracht nochtans stukken bij in zijn beroep waaruit blijkt dat hij reeds sinds 14.08.2017 tewerkgesteld werd via interim en sinds 22.09.2017 een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur heeft. Thans weigeren zij de voorgebrachte stukken in overweging te nemen omdat deze de elementen van tewerkstelling haar niet in kennis waren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43)

Dat verwerende partij dus in haar arrest rekening zal moeten houden met de bijgebrachte stukken door verzoeker die zijn stabiele werksituatie bewijzen.

(...)"

In wat als een tweede middel kan worden beschouwd, werpt verzoeker de schending op van "(...) art. 8 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. (...)". Verzoeker zijn tweede middel luidt als volgt:

"(...)

Dat de voormelde beginselen werden geschonden nu de bestreden beslissing besluit dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat een verzoekschrift conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet normalerwijze door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de vreemdelingenwet hierop een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen. Dat men in casu dus verplicht is een individuele toetsing te maken en dient over te gaan tot een belangenafweging en dus niet een loutere toepassing van de wet.

Dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2° lid Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kan hij buitengewone omstandigheden inroepen.

Dat men een weigering derhalve dient te kaderen in één van de uitzonderingsgevallen van artikel 8, 2° lid EVRM.

Dat men zich zou kunnen afvragen of een terugleiding naar de grens op dit moment wel mogelijk is, menselijk en in verhouding staat met het doel dat men wilt bereiken. Dit is niet het geval.

Bovendien heeft verzoeker duurzame sociale bindingen en een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd. Bijgevolg zou het voor hem traumatisch zijn om na verregaande integratie alsnog gedwongen terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen.

Dat het dan ook onomstotelijk vaststaat dat verzoeker tijdens zijn reeds langdurig verblijf sociale banden met België heeft, niet in het minst door zijn minderjarig kind dat momenteel in Nederland verblijft, maar waarvan verzoeker snel, middels een Nederlandse procedure, het omgangsrecht wenst te verkrijgen.

Dat verzoeker een rapport van de Raad voor de Kinderbescherming dd. 20.10.2017 bijbracht waarin deze Raad adviseert om de zorg- en opvoedingstaken zodanig te verdelen dat K.(...) ook bij haar vader is. Er wordt dus een positief resultaat van de lopende Nederlandse procedure wat betreft het omgangsrecht verwacht.

Dat het kind niet bij haar vader kan vertoeven als teruggestuurd wordt naar Turkije. Zowel K.(...) als haar vader worden op die manier het omgangsrecht ontzegd.

Bovendien kan een aanvraag tot machtiging tot verblijf in het buitenland jarenlang in beslag nemen.

Dit kan wel een ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengen gezien het een jong kind van 3 jaar oud betreft en op grond van de basisbeginselen van de ontwikkelingspsychologie en -psychopathologie algemeen gekend is dat een veilige hechting tussen kind en ouder tot stand komt tijdens de eerste levensjaren. Zodoende doet reeds een tijdelijke scheiding manifest afbreuk aan de belangen van het betrokken kind.

Dat verwerende partij met deze factoren ten onrechte geen rekening heeft gehouden waardoor er geen correcte belangenafweging heeft plaatsgevonden tussen de gevolgen en het beoogde doel, waardoor thans niet vaststaat dat het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf niet disproportioneel zou zijn en een schending van artikel 8 E.V.R.M. zou uitmaken.

*De bestreden beslissing schendt dus artikel 8 van het EVRM en bevat aldus geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.
(...)"*

Verzoeker heeft volgende stukken als bijlage bij zijn verzoekschrift gevoegd: een aantal loonbrieven van de firma F. S. daterende van augustus en september 2017, een aantal arbeidsovereenkomsten van bepaalde duur van de maand september 2017 bij de firma F. S. en een deeltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur op datum van 22 september 2017.

Verzoeker maakte op 2 november 2017 een rapport van de Nederlandse Raad voor de Kinderbescherming over, rapport dat dateert van 20 oktober 2017.

Verzoeker maakte op 15 januari 2018 een beschikking over van de rechtbank in Den Haag op datum van 12 december 2017 betreffende de gezagsregeling over A. K., de dochter van verzoeker en zijn ex-partner mevrouw V. Y. (zie punt 1.2.).

3.2. Wegens hun inhoudelijke verwevenheid worden beide aangevoerde middelen van de synthesememorie hieronder gezamenlijk behandeld.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite. De gemachtigde van de staatssecretaris bespreekt alle door verzoeker overgemaakte stukken in het kader van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid, en artikel 42^{quater}, § 4, van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.4. Uit de aangevoerde middelen blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.7. De bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) werd genomen op grond van artikel 42*quater* van de vreemdelingenwet, meer bepaald artikel 42*quater*, § 1, 2°, van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling stelt als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

(...)”

Bovenstaande bepaling werd toegepast omdat, aldus de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing, “(...) *Betrokkene (...) het verblijfsrecht [bekwam] als familielid van een burger van de Unie, na een aanvraag van 26.01.2015 in functie van zijn echtgenote, zijnde V.(...) Y.(...) (RR: (...)), van Nederlandse nationaliteit. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Immers, overeenkomstig de gegevens van het rijksregister heeft de referentiepersoon het Rijk heeft verlaten sinds 28.12.2015. Uit het schrijven van de echtgenote van betrokkene dd. 13.07.2016 blijkt tevens dat er geen sprake meer is van een relatie. (...)”*

3.8. Naar aanleiding van de beëindiging van de relatie van verzoeker met mevrouw V. Y. en diens verhuis naar Nederland, feiten die verzoeker nergens betwist, nam verzoeker op 1 maart 2016 kennis van een schrijven van de gemachtigde van de staatssecretaris waarin hem de mogelijkheid werd geboden om in het kader van artikel 42*quater*, § 1, derde lid, van de vreemdelingenwet binnen de dertig dagen alle mogelijk nuttige elementen over te maken. Tevens nam verzoeker diezelfde dag kennis van een schrijven van de gemachtigde van de staatssecretaris waarin hem gevraagd werd binnen de dertig dagen elementen over te maken betreffende de uitzonderingen voorzien in artikel 42*quater*, § 4, van de vreemdelingenwet.

Artikel 42*quater*, § 1, derde lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)”

Artikel 42quater, § 4, van de vreemdelingenwet stelt als volgt:

“§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

3.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker volgende elementen overmaakte: een huurovereenkomst, loonbrieven van de periode januari, februari en maart 2016, een kopie van de Nederlandse verblijfstitel van verzoeker, een kopie van zijn F-kaart, een kopie van het Nederlandse paspoort van verzoeker zijn dochter A. K., een kopie van de F-kaart van verzoeker zijn dochter A. Z. en een schoolbewijs van het schooljaar 2015 – 2016 en een kopie van de F-kaart van verzoeker zijn dochter A. B. en een schoolbewijs van het schooljaar 2015 – 2016.

3.10. Verzoeker stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris uit het oog verliest dat het centrum van zijn belangen in België ligt, waarbij hij erop wijst dat hij in een Nederlandse procedure is verwickeld om het omgangsrecht met zijn jongste dochter A. K. te bekomen en de Nederlandse Raad voor Kinderbescherming zich in haar rapport positief uitsprak over een omgangsrecht.

3.11. De Raad dient vast te stellen dat het rapport van de Nederlandse Raad voor Kinderbescherming dateert van 20 oktober 2017, zijnde van na de bestreden beslissing en de gemachtigde van de staatssecretaris hier aldus geen rekening mee kon houden. In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook terecht dat “(...) Wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat het gemeenschappelijk kind, A.(...) K.(...), in Nederland verblijft bij de referentiepersoon. Wat betreft het omgangsrecht/overeenkomst tussen de ouders/gerechtelijke beslissing met het minderjarige kind werd niks voorgelegd. (...) Nergens uit het dossier blijkt aldus dat betrokkene bezoekrecht zou hebben voor of nog contacten zou onderhouden met A.(...) K.(...); voor zover dit wel het geval zou zijn, dient opgemerkt te worden dat niets hem belet om een regeling te treffen vanuit Turkije, bijkomend zijn er ook geen aanwijzingen in het dossier dat de gezondheidstoestand en de leeftijd van betrokkene van die aard zijn dat ze het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg staan. (...)”. Ook de Raad kan met dit stuk, alsook met de beschikking van de rechtbank van Den Haag van 12 december 2017 die verzoeker op 15 januari 2018 na het indienen van zijn syntheseseminarie heeft overgemaakt, geen rekening houden. De Raad treedt immers in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet op als annulatierechter en dient de regelmatigheid van een bestuurshandeling te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2.982 (c)). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij met deze elementen rekening zou houden.

3.12. Ten overvloede wijst de Raad er op dat verzoeker blijkens het administratief dossier in het bezit is van een Nederlandse verblijfskaart geldig tot 12 oktober 2018. Het staat verzoeker vrij om de nodige regelingen te treffen om in Nederland zijn verblijf verlengd te zien op grond van de Nederlandse nationaliteit van zijn dochter A. K.

3.13. Wat betreft zijn dochters A. Z. en A. B., stelt verzoeker dat zij al jaren school lopen in België en zich hier hebben geïntegreerd. Ze zijn, aldus verzoeker, al reeds vijf jaar niet in Turkije geweest en hebben er geen vrienden en kennissenkring meer, sociale contacten die zij in België wel hebben en die zij niet willen achterlaten. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker als antwoord op het schrijven van de gemachtigde van de staatssecretaris, naast hun Belgische verblijfstitels, twee schoolattesten van het schooljaar 2015 – 2016 van zijn dochters overmaakte. Gelet op deze overgemaakte elementen kon de gemachtigde van de staatssecretaris zich in de bestreden beslissing beperken tot de motivering dat “(...) *De kinderen van betrokkene (...) hun onderwijs [kunnen] verder zetten in Turkije. (...)*”. Door nu te wijzen op de vele sociale contacten die zijn dochters in België zouden hebben, elementen waarvan verzoeker thans ook geen bewijzen aanbrengt, slaagt hij er niet in deze motivering aan het wankelen te brengen.

3.14. In de bestreden beslissing wijst de gemachtigde van de staatssecretaris er aangaande de economische situatie van verzoeker op dat uit de gegevens die verzoeker overmaakte blijkt dat hij niet meer tewerkgesteld is. Als antwoord op de nota met opmerkingen dat verzoeker zijn tewerkstelling gebrekkig verliep, hij startte met interim in januari 2016 gedurende enkele maanden en viel volledig stil tot op het ogenblik van de thans bestreden beslissing en van het bestuur niet kan worden verwacht met elementen van tewerkstelling rekening te houden die haar niet gekend waren, stelt verzoeker in het eerste middel van zijn synthesesmemorie dat hij “(...) *nochtans stukken bij[bracht] in zijn beroep waaruit blijkt dat hij reeds sinds 14.08.2017 tewerkgesteld werd via interim en sinds 22.09.2017 een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur heeft. Thans weigeren zij de voorgebrachte stukken in overweging te nemen omdat deze de elementen van tewerkstelling haar niet in kennis waren. (...)*”. Nu verzoeker deze stukken pas bijbracht in zijn verzoekschrift, kon de gemachtigde van de staatssecretaris met deze tewerkstelling uiteraard geen rekening houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Waar verzoeker stelt dat in het huidige arrest rekening zal moeten worden gehouden met de bijgebrachte stukken die zijn stabiele werksituatie bewijzen, dient er op het gestelde in punt 3.11. te worden gewezen dat er ook met deze stukken geen rekening kan worden gehouden door de Raad. Verder wijst de Raad ook op de pertinente motivering in de bestreden beslissing dat “(...) *het hebben van werk geen obstakel vormt om terug te keren naar het land van herkomst. Integendeel, het toont aan dat het voor betrokkene ook geen probleem hoeft te vormen om in het land van herkomst een job te vinden. (...)*”, een motief waar verzoeker niets tegenin brengt.

3.15. In het tweede middel van zijn synthesesmemorie werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het EVRM, waarbij hij wijst op zijn sociale banden met België en dat hij, onder verwijzing naar het door hem op 2 november 2017 overgemaakte rapport van 20 oktober 2017 van de Raad voor de Kinderbescherming, een omgangsrecht met zijn dochter in Nederland wenst te verkrijgen. Dienaangaande kan worden verwezen naar het gestelde in punt 3.11. en punt 3.12. dat het rapport van de Nederlandse Raad voor de Kinderbescherming nog niet gekend was door de gemachtigde van de staatssecretaris en de Raad hier ook geen rekening mee kan houden. Verder wijst de Raad op het motief van de bestreden beslissing dat verzoeker de nodige regelingen kan treffen vanuit Turkije en het hem vrij staat in Nederland gezinshereniging aan te vragen.

3.16. Waar verzoeker in zijn tweede middel een betoog voert aangaande artikel 9bis van de vreemdelingenwet en stelt dat het traumatisch zou zijn om hem na zijn integratie gedwongen te laten terugkeren naar zijn land van herkomst om hem daar een machtiging tot verblijf te laten aanvragen en een aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland jaren in beslag zou nemen, wat een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich zou meebrengen gezien de jonge leeftijd van zijn dochter, ziet de Raad niet in hoe dit betoog aangaande artikel 9bis van de vreemdelingenwet uitstaans heeft met de bestreden beslissing die genomen werd op grond van de bepalingen van artikel 42quater van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker zich de vraag stelt of een terugleiding naar de grens op dit moment wel mogelijk is en of dit wel in verhouding staat tot het doel dat men wenst te bereiken, bevat de thans bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten.

3.17. Er werd geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat met bepaalde

gegevens niet of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT